

„Kisgyerekeket hoztak hozzá, hogy érintse meg őket.” Mk 10,13

Testvéreim, azokat a gondolataimat, amiket most olvastok, még Karácsony–Újév, Szent Család vasárnapja környékén rögzítettem. Természetesen nem tudom függetleníteni magamat azoktól a napoktól. A tegnapi és a mai nap ugyanolyan hangsúlyozottan szól a házasságról-családról-gyerekekről, mint az év végi ünnepkör, a sok-sok együtt töltött nap, óra.

A mai Evangélium értelmezéséhez javasolnám fellapozni Gromon András erre született magyarázatait, nem szeretném azokat ide másolni.

Szeretném még felhívni a figyelmet a mai nap szentjére, Néri Szent Fülöpre (Legyetek jók, ha tudtok!), annak minden társadalmi, pedagógiai vonatkozására...

Ennyi figyelemfelhívás talán elég is lenne mára, de még szeretnék elgondolkodni saját házasságomról, családomról, gyerekneveléseimről, eredményeimről, de főleg kudarcaimról, hátha lehet azokból még valamit kihozni.

Óhatatlanul eszembe jut Király Náczi régi hasonlata (éppen passzol a Fülöp-film Kaka Matyijához), aki egy közösséggel történt találkozását elég szemléletesen egy tejszínhabbal lefújt kaka-kupachoz hasonlította. Mióta ezt hallottam, bennem van a félelem, nehogy valami ilyesmi legyen a családom, a közösségem, az életem. Ahol a szép felszín alatt elnyomott rendezetlenségek, indulatok feszülnek.

A közösségi találkozásaink, lelki gyakorlataink számtalan alkalmat teremtenek az őszinte szembenézéshez, de a sunnyogáshoz is. Ilyenkor tudok igazán hálát adni a Közösség eredményezte gondolatokért, és ezek nyomán talán az életem alakításáért, amik soha nem merültek volna fel bennem, ha nincsenek a „fülöpök”...

Emelkedett órákban szembesülök azzal, hogy mennyire részesei és megvalósítói vagyunk a Teremtésnek, annak minden felelősségével együtt.

Beteljesítem-e valamennyire azt, amit felőlem gondoltak, tőlem elvártak a szüleim, a nevelőim?

Mennyire igyekszem azt a sokat továbbadni, örökíteni?

Felelősek vagyunk az Örökségért és egymásért!!!

Cserta Gábor, Székesfehérvár